

VerdCel

El cantautor alcoià Alfons Olmo ha passat pel seu sedàs un recull de dotze versions de **Los Planetas**, **Nirvana**, **Cindy Lauper**, **R.E.M.**, **The Verve**, **Francesco de Gregori** i **El Último de la Fila**, entre altres. Tot i la diversitat de procedències, el seu novè treball, *VerdSions* (L'Estenedor, 2022), ofereix un so compacte marcat per la fusió pop-folk de VerdCel.

TEXT: JOAQUIM VILARNAU / FOTO: JUAN MIGUEL MORALES

Per què un disc de versions? Fa uns anys, després de fer el disc dedicat a **Raimon**, *Petjades* (Temps Record / Edicions Bromera, 2010), vaig pensar que molaria fer un disc de versions en què no hi haguera un sol autor i amb el fil conductor de cançons importants de la meua vida. Abans de la pandèmia vaig pensar que era el moment, però tot es va aturar. És un recull de cançons vitals. No hi són totes ni hi són tots els grups, ni és un recull de les millors cançons de la meua generació, però van des de la meua infantesa fins que vaig decidir dedicar-me professionalment a la música.

És una tria de les cançons que escoltavess... Sí, o que van sonar a la meua vida en un moment determinat, com ara **Cindy Lauper**. Crec que és la primera artista de qui tinc consciència d'haver escoltat un disc. Jo era molt petit, al càmping d'Altea, i una noia basca, més gran, ens va passar la cinta al meu germà i a mi...

Quan es fan adaptacions al català sempre hi ha l'entrebanc dels permisos. Com ho has fet? Sí, ha estat el pitjor. M'he tirat un any i mig per aconseguir els permisos, tot i que algunes cançons han quedat amb una situació intermèdia: no podran ser a l'*streaming*, però les he pogut incloure al CD. Amb els grups britànics com **Depeche Mode** ha estat més complicat. Hi havia qui em deia que tirés pel dret, però he volgut fer-ho bé, amb tots els permisos.

Hi ha hagut algun cas excepcional? Com a curiositat vull destacar el cas de **Dominique A**. La seua discogràfica em deia que no m'autoritzaven ni de conya. Al final, em vaig posar en contacte amb el mànager i ell ho va comentar a l'artista. I no només m'ho ha autoritzat sinó que m'ha cedit el 10% dels drets! És el mateix percentatge que em van donar per les meues versions d'**Ovidi Montllor**, que són els únics que m'havien donat alguna cosa fins ara.

En el terreny literari, hi ha alguna cançó que se t'hagi resistit? No m'ha passat, no. Són cançons molt diferents. És complicat afrontar un tema de **R.E.M.** amb lletres críptiques, profundes i poètiques, o de **Sr. Chinarro**, que té un alt nivell literari. Altres com **El Último de la Fila** són d'una poesia més planera. Tot i això, a l'hora de traduir-ho al català és prou complicat.

Com has fet les adaptacions? Primer vaig fer les traduccions i després les adaptacions, que tenen una part creativa. No he reescrit la lletra, però he intentat captar el sentit i ho he cantat a la meua manera. Alguns cops he estat més literal i altres he hagut de jugar una mica més. Per exemple, a la cançó de **Sr. Chinarro** parle de la Glorieta, que és un parc d'Alcoi, i del Mercat dels Encants de Barcelona, dos indrets que no apareixen a la cançó original però que m'he permès afegir per fer-me meua la cançó, sempre sense variar el sentit de l'autor.

Es podria dir que més que una banda sonora vital, també és la música de la generació dels anys vuitanta i noranta del segle passat? Crec que sí. És la meua banda sonora però segur que hi ha moltes coses compartides amb la meua generació. He gravat discos de cançons pròpies, de versions d'altres autors, i volia reivindicar que soc d'aquesta generació i que he tingut aquestes influències. Igual com **Raimon** va tindre influències del soul o de **Bob Dylan**, i això va determinar la seva creació.

T'has inspirat en Raimon? Penso que ell va tamar els seus referents, i jo, que soc fill musical dels anys vuitanta i noranta, els meus. La primera volta que vaig anar a Barcelona va ser a un concert de **Depeche Mode** i per a mi **Nirvana** era l'hòstia. I això no xoca amb el fet d'anar a la facultat escoltant **Raimon**. Pense que tot forma part del mateix.

“VULL REIVINDICAR
LES INFLUÈNCIES
MUSICALS DE LA
MEVA GENERACIÓ”

És un disc de cançons en concret o una tria d'artistes, en general? Depèn. He volgut que el disc tinguera un cert equilibri, que hi haguera totes les èpoques representades, que hi sortiren algunes cançons i artistes en concret... Per exemple, a mi m'agrada **El Último de la Fila**, m'ha influenciat molt i m'ha ajudat a tenir valors. “En mi pecho” (“Al meu pit”) és la cançó que més em mola? Ni de conya. Però havia de ser al disc perquè és important per a mi perquè em porta uns records determinats.

Al final ha quedat un disc de VerdCel, amb un so compacte a totes les cançons. Com ho has aconseguit? Supose que depèn en gran part de la química amb el productor, que en aquest cas ha estat Toni Medialdea, amb qui ja fa anys que treballo i estem en la mateixa onda. Això pel que fa a la gravació però, en essència, quan adapto una lletra i una música tracto d'estirar

el fil d'allò que crec que té més potencial. He fet que el disc respire un aire determinat, l'esperit del tamís verdcelià. No són versions acústiques perquè al disc hi ha bases electròniques i bateries... No sabria dir ben bé què és, però és evident que en tot el disc hi ha una manera de cantar molt orgànica.

Com és habitual, no t'has conformat a passar per l'estudi a enregistrar un disc i també has presentat un producte multimèdia. Em diuen que més que discos, VerdCel fa obres-disc. Al final, aquesta és una de les marques de la casa. Jo pense que el disc pot funcionar sol, però en aquest cas he cregut que era fonamental que s'acompanyés amb un llibre per dimensionar la tria de cançons i hi he afegit com una mena de novel·la fragmentada. Es tracta d'un recull de contes concatenats, de manera que el disc és la banda sonora del llibre.

Un directe de pel·lícula

Una de les característiques més destacables de VerdCel és la capacitat per complementar la música amb altres disciplines artístiques. Llibres, còmics i pel·lícules acompanyant els CDs o projeccions en els directes... són la línia marca de la casa. En el cas de VerdSions, a més de la novel·la que acompanya el disc, també hi haurà novetats als recitals. “He substituït les projeccions habituals per un material preparat expressament amb Laura Vaughan, Queralt Antú i Dimas Rodríguez. Hem elaborat vídeos que es projectaran als concerts i que també tenim previst que es puguin veure a les xarxes, i ara estem acabant de pensar com integrem el llibre també als directes.”